

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ. ΕΝΑ ΑΝΑΠΑΝΤΕΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ. ARNE DAHL

Niklas Natt och Dag

1793

Τότε που βασιλεύει η βία

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΚΟΝΔΥΛΗΣ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το Φάντασμα στο Ιντεμπέτουςκα

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 1793

*Μεγάλη συμφορά μάς βρήκε εδώ πέρα. Χιλιάδες οι φήμες που κυκλοφορούν, η μια πιο παράλογη από την άλλη. Αδύνατον να λάβω κάποια σίγουρη πληροφορία, διότι ακόμα κι οι ταξιδευτές λένε το μακρύ τους και το κοντό τους, και πιστεύω πως ο καθείς από δαύτους βά-
ζει την ιδική του πινελιά, ποιητική αδεία θα έλεγα, στην περιγραφή του. Η κτηνωδία του εγκλήματος, όπως την περιγράφουν, είναι τόσο μεγάλη ώστε να μην ξέρω τι να υποθέσω περί αυτού.*

ΚΑΡΛ ΓΚΟΥΣΤΑΦ ΑΦ ΛΕΟΠΟΛΝΤ, 1793

Ο Μίκελ Καρντέλ επιπλέει στο κρύο νερό. Με το ελεύθερο δεξί του χέρι αρπάζει τον Γιούχαν Γελμ από τον γιακά, τον Γελμ που κρέμεται ακίνητος δίπλα του με κόκκινους αφρούς στα χείλη. Η χλαίνη της στολής του γλιστράει, ποτισμένη από αίμα και υφάλμυρο νερό, κι όταν το κύμα έρχεται και παρασέρνει το τελευταίο ρε-τάλι ύφασμα από το χέρι του θέλει να ονρλιάξει, αλλά το μόνο που καταφέρει να βγει από το λαρύγγι του είναι ένα κλαψούρισμα. Ο Γελμ βουλιάζει σχεδόν αμέσως. Ο Καρντέλ βουτάει το κεφάλι του και ακολουθεί για μερικές στιγμές το κορμί του άλλου προς τον βυθό. Μέσα από τα ρίγη και την παγωνιά τού φαίνεται πως διαισθάνεται κάτι άλλο, πιο κάτω, στα όρια εκείνου του κόσμου που μόνον διαισθητικά συλλαμβάνει. Οι ακρωτηριασμένοι ναύτες πέφτουν κατά χιλιάδες στις πύλες της κόλασης. Ο άγγελος του θανάτου κλείνει τα φτερά γύρω τους και τους στεφανώνει με το κρανίο ενός σκελετού. Τα σαγόνια του κρανίου κινούνται στο ρεύμα σ' ένα σιωπηλό κοροϊδευτικό γέλιο.

1

«ΠΑΤΑΤΟΚΕΦΤΕ! ΠΑΤΑΤΟΚΕΦΤΕ ΜΙΚΕΛ! Ξύπνα!»¹

Καθώς ο Καρντέλ αρχίζει να συνέρχεται και να ξυπνάει από τις επίμονες σκουντιές, τον διαπερνά για λίγο ένας πόνος στο αριστερό του χέρι που δεν υπάρχει πια. Στη θέση του απολεσθέντος μέλους κρέμεται τώρα ένας ξύλινος βραχίονας από οξιά. Το κολόβωμα εφαρμόζει σε μια κοιλότητα σκαλισμένη στο ξύλινο μέλος, το οποίο συγκρατείται στο ύψος του αγκώνα με θηλιές δερμάτινες. Χώνονται στη σάρκα του. Έπρεπε τώρα πια να γνωρίζει πόσο απαραίτητο ήταν να λύνει τα λουριά πριν να λιποθυμήσει.

Ο Καρντέλ ανοίγει απρόθυμα τα μάτια, κι αυτό που βλέπει είναι το λεκιασμένο τοπίο μιας επιφάνειας τραπεζιού. Όταν κάνει μια προσπάθεια να σηκώσει το κεφάλι, αντιλαμβάνεται πως το μάγουλο έχει κολλήσει στο ξύλο. Στην ίδια γλίτσα κολλάει και η περούκα του όταν σηκώνει τον κορμό του. Βλαστημάει, την ξεκολλάει και τη χώνει κάτω από τη ζακέτα του, αφού πρώτα τη χρησιμοποιεί για να σκουπίσει το πρόσωπό του. Το καπέλο έχει πέσει στο πάτωμα και η κορόνα του έχει ένα βαθούλωμα. Τη χτυπάει από μέσα για να επανέλθει και μετά κατεβάζει τον γύρο μέχρι τ' αυτιά.

Η μνήμη αρχίζει να επιστρέφει. Είναι ακόμη στο υπόγειο καπηλειό Αμβούργο, μάλλον θα λιποθύμησε από το πολύ ποτό. Με μια ματιά πάνω από τον ώμο βλέπει κι άλλους στην ίδια κατάσταση. Οι ελάχιστοι μέθυστοι, τους οποίους ο κάπελας θεώρησε αρκετά εύπορους και δεν τους πέταξε στον δρόμο, είναι ξαπλωμένοι πάνω σε πάγκους και κάτω από τραπέζια περιμένοντας την αυγή, τότε που θα μπορέσουν να τα μαζέψουν για τα σπίτια τους και ν' ακούσουν τα εξ αμάξης από αυτούς που τους περιμένουν. Αυτό δεν ισχύει ωστόσο και για τον Καρντέλ. Σαν ανάπηρος που είναι μένει μόνος και ο χρόνος ανήκει μόνο στον ίδιο.

«Μίκελ, πρέπει να 'ρθεις! Είναι ένας πεθαμένος στη λίμνη Φατμπούρεν!»²

Τον ξύπνησαν δυο χαμίνια. Τα πρόσωπά τους κάτι του θυμίζουν, αλλά δεν θυμάται τα ονόματά τους. Πίσω τους στέκεται το Κριάρι, ο χοντρός σύντροφος και το δεξί χέρι της κυράς του καπηλειού, της κυρα-Νορστρέμαινας. Με πρόσωπο πρησμένο, κατακόκκινο κι αγουροξυπνημένο. Έχει σταθεί ανάμεσα στα παιδιά και στο καμάρι της υπόγειας ταβέρνας, που είναι καλά προστατευμένο με κλειδαριές κι αμπάρες μέσα σ' ένα μπλε ντουλάπι: μια συλλογή από σκαλιστά ποτήρια.

Εδώ στο καπηλειό Αμβούργο σταματούν για λίγο οι καταδικασμένοι σε θάνατο –καθώς περνούν με το κάρο του δήμιου για την αγχόνη με κατεύθυνση τον λόφο στο Σκάνστουλ, ή Διαπύλιο Φόρο³– και τους κερνούν ένα τελευταίο ποτό. Αμέσως μετά μαζεύουν προσεκτικά ένα ένα τα ποτήρια, χαράσσουν πάνω το όνομα του μελλοθάνατου και την ημερομηνία και τα προσθέτουν στη συλλογή.

Από τα ποτήρια πίνεις μόνο όταν κάποιος σ' επιβλέπει και

αφού πληρώσεις ένα αντίτιμο ανάλογο της φήμης του εκτελεσμένου. Το ποτό από τα ποτήρια αυτά φέρνει τύχη, λένε. Ο Καρντέλ δεν κατάλαβε ποτέ του γιατί.

Ο Καρντέλ τρίβει τα μάτια του να φύγει η νύστα και συνειδητοποιεί ότι είναι ακόμη μεθυσμένος. Η φωνή του ακούγεται βροντερή και τραχιά καθώς τη δοκιμάζει.

«Τι διάβολο γίνεται εδώ;»

Απαντάει το μεγαλύτερο από τα δυο χαμίνια, το κορίτσι. Το αγόρι κοιφαχειλής, και σίγουρα αδελφός της αν κρίνεις από την ομοιότητα. Ζαρώνει τη μύτη του, μόλις νιώθει την ανάσα του Καρντέλ, και ταμπουρώνεται πίσω από την αδελφή του.

«Είν' ένας πεθαμένος πέρα στο νερό, εκεί στην άκρια της λίμνης».

Η φωνή της ένα μείγμα φρίκης κι ενθουσιασμού. Οι φλέβες γύρω από το κούτελο του Καρντέλ είναι πρησμένες, στο όριο να σκάσουν. Οι χτύποι της καρδιάς του απειλούν να καταπνίξουν κι εκείνη την ελάχιστη δραστηριότητα του εγκεφάλου του.

«Και από πού ως πού είναι δική μου δουλειά αυτό;»

«Μίκελ, έλα, σε παρακαλούμε, δεν υπάρχει άλλος γύρω και ξέραμε ότι ήσουν εδώ».

Εκείνος τρίβει τους κροτάφους του σε μια μάταιη προσπάθεια ανακούφισης.

Δεν έχει αρχίσει να χαράζει καλά καλά πάνω από το Νότιο Νησί, το Σέντερμαλμ. Το μισοσκοτάδο της νύχτας αιωρείται στον αέρα, ο ήλιος δεν έχει ξεπροβάλει πάνω από το νησί Σίκλα και τον Δανικό Κόλπο. Ο Καρντέλ τρεκλίζει μια πάνω, μια κάτω στα σκαλιά του Αμβούργου και βγαίνει έπειτα στον δρόμο, διασχίζει

την άδεια οδό Δημάρχου, την Μποργμεσταρεγκάταν, με τα παιδιά να προπορεύονται. Ακούει αδιάφορα μια ιστορία για ένα διψασμένο υποζύγιο, που τραβήχτηκε πίσω από την άκρια του νερού και φοβισμένο όρμησε πέρα προς Ντάντο μεριά.

«Ακούμπησε το πτώμα με τη μουσούδα κι ύστερα έκαμε στρόφι ολάκερη».

Το λιθόστρωτο παραχωρεί τη θέση του στη λασπουριά όσο πλησιάζουν στη λίμνη. Οι δουλειές του Καρντέλ είχαν πολύ καιρό να τον φέρουν δώθε, προς τις όχθες της λίμνης Φατμπούρεν, αλλά δεν είχε αλλάξει και τίποτα. Εκείνα τα μόνιμα σχέδια για καθαρισμό ακτών, για κατασκευή προβλητών κι αποβαθρών είχαν μείνει σχέδια: Διόλου παράξενο αν λάβει κανείς υπόψη του ότι κράτος και πόλη βρίσκονται στο χείλος της οικονομικής καταστροφής – κι αυτός το ξέρει καλά, όπως κάθε άλλος που πασχίζει ν' αβγατίσει το άθλιο χρονιάτικο με άλλα εισοδήματα παντός είδους. Τ' αγροκτήματα γύρω από τη λίμνη έγιναν βιοτεχνίες. Τα εργαστήρια χύνουν τ' απόβλητά τους απευθείας στο νερό και η σανιδένια περίφραξη που ορίζει τα δημόσια αποχωρητήρια έχει ήδη υπερχειλίσει και οι πάντες αδιαφορούν. Ο Καρντέλ ρίχνει μερικές ξεγυρισμένες βρισιές όταν το τακούνι της μπότας του σκάβει αυλάκι ολάκερο στη λάσπη κι ο ίδιος αναγκάζεται να τινάξει προς τα πίσω και ν' ανεμίσει το γερό του χέρι για να διατηρήσει την ισορροπία.

«Η γελάδα σας δηλαδή τρόμαξε επειδή είδε μια σαν κι ελόγου της που είχε σαπίσει στο νερό. Ο χασάπης ό,τι έχει για πέταμα το πετάει εκεί. Με ξυπνήσατε για να βγάλω τα παιδιά ενός βοδιού ή τη ραχοκοκαλιά ενός γουρουνιού».

«Είδαμε ένα πρόσωπο μέσα στο νερό, ένα ανθρώπινο πρόσωπο».

Τα νερά της λίμνης Φατμπούρεν γλείφουν τις όχθες όπου έχει

σχηματιστεί ένας αφρός κιτρινιάρης. Τα παιδιά έχουν δίκιο, τουλάχιστον ως προς το γεγονός πως κάτι σάπιο επιπλέει μερικά μέτρα πιο μέσα, κάτι σαν μπόγος σκούρος. Η πρώτη σκέψη του Καρντέλ είναι πως αυτό το πράγμα αδύνατον να 'ναι άνθρωπος. Πολύ μικρό.

«Καλά σας έλεγα, από τον χασάπη είναι, ό,τι απόμεινε. Απόβλητα από σφάγια».

Η κοπέλα όμως δεν το βάζει κάτω. Το αγόρι γνώφει ότι συμφωνεί. Ο Καρντέλ ξεφυσάει διαολεμένος.

«Είμαι μεθυσμένος. Το καταλαβαίνετε; Λιώμα. Δαυλί. Να το θυμάστε αυτό αν σας ρωτήσουν για κείνη τη φορά που ξεγελάσατε τον αποσπασμένο φύλακα να κολυμπήσει στη λίμνη Φατμπούρεν και φάγατε της ζωής σας το ξύλο όταν ξαναβγήκε, μουσκεμένος κι έξω φρενών».

Βγάζει τη ζακέτα του με τη δυσκολία ενός μονόχειρα. Η ξεχασμένη περούκα πέφτει κάτω στη λάσπη. Δεν έχει σημασία. Το πανάθλιο πράγμα του είχε κοστίσει μερικά στρογγυλά,⁴ δεν ήταν άλλωστε της μόδας πια, απλώς τη φορούσε επειδή μια αξιοπρεπέστερη εμφάνιση αυξάνει τις δυνατότητες ενός βετεράνου να τον κεράσουν ένα ποτό – ή και περισσότερα. Ο Καρντέλ σηκώνει το βλέμμα του. Εκεί, πάρα πολύ ψηλά, σιγοκαίνε τ' άστρα της νυχτιάς σε μια ευθεία πάνω από τον κόλπο της Όρστα. Κλείνει τα μάτια προκειμένου να κρατήσει την αίσθηση της ομορφιάς μέσα του και δρασκελίζει, με τη δεξιά μπότα πρώτα, στα νερά της Φατμπούρεν.

Το στάσιμο νερό στην παρυφή της λίμνης δεν σηκώνει το βάρος του Καρντέλ. Βουλιάζει ίσαμε τα γόνατα, το νερό μουσκεύει τα πόδια του, μπαίνει από την κορυφή της μπότας, η οποία μένει κολλημένη στη λάσπη, καθώς η πτώση προς τα εμπρός

συμπαράσύρει το πόδι του. Με κινήσεις, που είναι κάτι μεταξύ κολύμβησης και μπουσουλητού, αρχίζει ν' απομακρύνεται όλο και περισσότερο από την όχθη.

Το νερό παχύ κι αργόρρευστο ανάμεσα στα δάχτυλα, γεμάτο από όλα εκείνα που δεν τα θέλουν ούτε οι άνθρωποι που μένουν πέρα στην παραγκούπολη του Σέντερμαλμ.

Το μεθύσι έχει επηρεάσει την κρίση του. Νιώθει τον πανικό να φουντώνει στο στέρνο του όταν αντιλαμβάνεται ότι δεν πατώνει πια. Η λίμνη είναι βαθύτερη από ό,τι υπολόγισε, του φέρνει στο μυαλό τον Σουηδικό Πορθμό, το Σβένσκουντ, τον πάει τρία χρόνια πίσω, στη δίνη του τρόμου, με το σουηδικό μέτωπο να ξεμακραίνει.

Αγκαλιάζει το σώμα μέσα στο νερό μόλις το χτύπημα των ποδιών του τον φέρνει πιο κοντά. Πρώτα σκέφτεται ότι είχε δίκιο εξαρχής. Αυτό εδώ δεν είναι ανθρώπινο πλάσμα. Το κουφάρι κάποιου ζώου θα 'ναι, που πέταξαν οι παραγιοί του χασάπη, κι έμεινε εκεί σαν σημαδούρα όταν τα αέρια της σήψης άρχισαν να γεμίζουν τα σωθικά του. Μετά αναποδογυρίζει τον μπόγο κι αντικρίζει ένα πρόσωπο.

Δεν είναι διόλου σάπιο, έστω κι αν βλέπει δυο άδειες κόγχες. Πίσω από τα σκασμένα χείλη δεν υπάρχουν καθόλου δόντια. Τα μαλλιά έχουν διατηρήσει τη λάμψη τους – η νύχτα και η γλίσσα της Φατμπούρεν έδωσαν τον καλύτερο εαυτό τους για να αποκρύψουν το χρώμα τους, αλλά μια ξανθιά τούφα διακρίνεται αναντίρρητα εκεί. Οι ταραγμένες ανάσες του τον κάνουν να στραβοκαταπιεί νερό.

Όταν σταματάει να βήχει, είναι ακίνητος και επιπλέει δίπλα στο πτώμα. Περιεργάζεται τα φαγωμένα χαρακτηριστικά του. Τα παιδιά στην όχθη δεν βγάζουν μιλή. Περιμένουν σιωπηλά να

βγει. Κάνει στροφή στο νερό κι αρχίζει να κλοτσάει με το ξυπόλυτο πόδι, κατευθύνεται προς την άκρη της λίμνης, ξανά.

Το κουβάλημα γίνεται βαρύτερο στο ανάχωμα λάσπης, εκεί που το συνολικό βάρος τους δεν διευκολύνεται πλέον από το νερό. Ο Καρντέλ γυρίζει ανάσκελα και χτυπάει και τα δυο του πόδια καθώς κουβαλάει το εύρημά του μέσα στα κουρέλια που το κάλυπταν. Τα παιδιά δεν τον βοηθάνε. Αυτό που κάνουν είναι να υποχωρούν όλο και πιο πολύ στη στεριά κρατώντας τη μύτη τους. Ο Καρντέλ καθαρίζει τον λαιμό του από τα βουρκόμερα και φτύνει στη λασπουριά.

«Εσείς τρέξτε πέρα στην αμπολή, στο Σλούσεν, και φωνάξτε να 'ρθει κάνας Λουκάνικος».

Τα παιδιά δεν κάνουν την παραμικρή κίνηση να υπακούσουν, μια που θέλουν και απόσταση να κρατήσουν και μια ματιά να ρίξουν στην ψαριά του Καρντέλ. Μόνον όταν τους πετάει μια χούφτα λάσπη αρχίζουν να τρέχουν.

«Τσακιστείτε και πηγαίνετε κάτω στη νυχτερινή φρουρά και φέρτε δώθε κάναν ηλίθιο κυανοχίτωνα, τον διάολό μου μέσα!»

Όταν τα μικρά τους πόδια παύουν να ακούγονται πια, σκύβει στο πλάι και ξερνάει. Σιωπή έχει πέσει στην όχθη, και στη μοναξιά του μέσα ο Καρντέλ αισθάνεται ένα κατάκρυο αγκάλιασμα να σπρώχνει όλον τον αέρα έξω από τα πνευμόνια και να κάνει σχεδόν ανέφικτη την επόμενη ανασαιμιά του. Η καρδιά σφυροκοπάει όλο και βιαστικότερα, το αίμα σκάζει μέσα στις φλέβες του λαιμού και τον στοιχειώνει τρόμος βαρύς. Ξέρει πολύ καλά τι ακολουθεί μετά. Αισθάνεται λες και το χαμένο πια χέρι του ξαναβγαίνει καμωμένο από σκοτάδι, ωσότου κάθε κομμάτι της

υπαρξής του να του λέει ότι το χέρι βρίσκεται εκεί, κι έπειτα έρχεται στον πήχη ένας πόνος τόσο μεγάλος ώστε να πνίξει όλο το αχολόημα του κόσμου, σαγόνια με δόντια σιδερένια που χώνονται σε σάρκα και οστά.

Τραβάει και λύνει, μέσα στον πανικό του, τα δερμάτινα λουριά κι αφήνει το ξύλινο χέρι να πέσει με γδούπο σουρντινιασμένο στη λάσπη, αρπάζει το κολόβωμα με το δεξί χέρι και κάνει μαλάξεις στο σημαδεμένο δέρμα για να υπενθυμίσει στις αισθήσεις του ότι το τμήμα του βραχίονα που νομίζουν ότι υπάρχει δεν είναι πια εκεί και ότι η πληγή που πονάει τόσον καιρό έχει επουλωθεί.

Η κρίση πόνου δεν διαρκεί πάνω από ένα λεπτό. Μπορεί ν' ανασάνει ξανά, να εισπνεύσει αέρα, στην αρχή με κοφτές ανάσες, μετά ηρεμότερα, πιο αργόσυρτα. Ο τρόμος υποχωρεί και χάνεται, και ο κόσμος ανακτά τη γνώριμη όψη του. Αυτές οι ξαφνικές κρίσεις πανικού τον ακολουθούν τρία χρόνια τώρα, από τότε που επέστρεψε στη στεριά φτωχότερος κατά ένα χέρι κι έναν σύντροφο. Έχουν όμως περάσει χρόνια. Πίστευε ότι είχε βρει τον τρόπο να κρατάει μακριά τους βραχνάδες, τις μόρες, που τον πλάκωναν. Το ποτό. Τους τσακωμούς. Ο Καρντέλ κοιτάζει γύρω του αναζητώντας κάποια παραμυθία, αλλά εδώ υπάρχουν μόνον αυτός και το πτώμα. Κουνιέται μπρος πίσω με το κολοβωμένο χέρι σε μια σταθερή λαβή.

Δεν έχει προσέξει πόση ώρα κάνει να 'ρθει ο κυανοχίτωνας της Φρουράς. Κάθεται ακίνητος στην παραλία και κοιτάζει μπροστά του. Τα μουσκεμένα ρούχα του έχουν κρυώσει για τα καλά τώρα, αλλά ευτυχώς που υπάρχει ακόμη αρκετό ρακί στις φλέβες για να τον ζεστάνει. Όταν τελικά εμφανίζονται, είναι ζευγάρι, δύο

άντρες της Φρουράς με μπλε χλαίνες πάνω από άσπρα παντελόνια, αρματωμένοι με μουσκέτο και ξιφολόγχη. Το περπάτημά τους δείχνει ότι τα έχουν τσούξει και οι δύο, ποινικώς κολάσιμο αδίκημα, βεβαίως, αλλά πολύ σύνηθες. Γνωρίζει τον έναν από αυτούς, ξέρει και τ' όνομά του. Είναι πολλοί αυτοί που μοιράζονται την αγάπη και το συνήθειο των χαμηλόμισθων εκπροσώπων του νόμου να πνίγουν τις στενοχώριες τους στο ποτό, ενώ είναι λίγα τα κατηλειά.

«Για δες, για δες, ο Μίκελ Καρντέλ έχει βγει για κολύμπι στον απόπατο της πόλης. Ψάχνεις μήπως τίποτα πολύτιμο που έτυχε να καταπιείς πριν από κάνα μερόνυχτο και δεν το πρόλαβες στο γιογιό; Ή μήπως είχες καμιά αναφορά για καμιά αδέσποτη πουτάνα που τράβηξε προς τη λίμνη;»

«Σούλμπεργ, κάνε μου τη χάρη και βούλωσέ το. Μπορεί εγώ να ζέχνω σκατά, αλλά εσύ και ο φίλος σου βρομάτε ρακί και φτηνό αλκοόλ. Άντε, πήγαινε κάτω στην όχθη και κάνε καμιά γαργάρα πριν να 'ρθει η ώρα να ξυπνήσεις τον υπαξιωματικό υπηρεσίας».

Ο Καρντέλ σηκώνεται και τεντώνει την πιασμένη πλάτη του. Δείχνει το πτώμα δίπλα του.

«Εκεί δες».

Ο Κάλε Σούλμπεργ πισωπατάει αμέσως μόλις πλησιάζει το πτώμα.

«Ω, που να πάρει ο διάολος».

«Ναι, ακριβώς. Νομίζω πως το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να μείνει ο ένας εδώ και ο άλλος να πάει τρέχοντας στο Σλοτομπάκεν, τον Λόφο του Παλατιού, και να φέρει δώθε έναν αξιωματικό υπηρεσίας από την Πολιταρχία».⁵

Ο Καρντέλ κάνει τη ζακέτα του και το ξύλινο χέρι έναν μπό-

γο και τα σφηνώνει κάτω από τον κομμένο βραχίονα. Κάνει ένα βήμα και θυμάται την μπότα που έχασε, αφήνει το φορτίο στην πλαγιά, γυρνά και ακολουθεί με πόδια άκαμπτα τα ίδια του τα χνάρια με όση αξιοπρέπεια καταφέρει να συγκεντρώσει, μέχρι που βρίσκει τη σωστή λακούβα και τραβάει το δερμάτινο υπόδημα από το έδαφος, το οποίο προς απάντηση αφήνει έναν απογοητευμένο ήχο ρουφηξιάς. Ο Σούλμπεργ φάνηκε τυχερός και ανηφορίζει ήδη την πλαγιά με προορισμό την πόλη. Ο συνάδελφός του έχει απομείνει εκεί, σιωπηλός, με μια έκφραση που δεν προδίδει μήτε χλευασμό μήτε λοιδορία. Σίγουρα τρέμει στην ιδέα ν' απομείνει μόνος του στο σκοτάδι με τον πεθαμένο. Ο Καρντέλ τού γνέφει όταν τον προσπερνά. Έχει έναν ξάδελφο σε τούτη τη γειτονιά, ο οποίος έχει πηγάδι, κι ευελπιστεί ότι θα του διαθέσει και μια κανάτα με υγρό σαπούνι.

**ΒΡΑΒΕΙΟ ΣΟΥΗΔΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ
ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ ΣΤΗ ΣΟΥΗΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟ 2018**

Σουηδία, 1793. Έχει περάσει παραπάνω από ένας χρόνος από τον θάνατο του βασιλιά Γουσταύου Γ'. Στον απόηχο του θανάτου του, με τους επιγόνους να αλληλοσπαράσσονται για τη διαδοχή, και έντονο τον φόβο πως η Γαλλική Επανάσταση θα εξαπλωθεί στη Σουηδία, η εμπιστοσύνη πλέον σπανίζει, ενώ η παράνοια και οι συνωμοσίες ευδοκιμούν σε κάθε σκοτεινή γωνιά.

Ένα ακρωτηριασμένο πτώμα που ανακαλύπτεται στα βρομερά νερά μιας λίμνης στο νησί Σέντερμαλμ είναι τόσο φρικτά παραμορφωμένο που είναι αδύνατο να αναγνωριστεί. Τη ζοφερή αυτή υπόθεση αναλαμβάνει ο φθισικός αστυνόμος Σέσιλ Βίνγκε που δεν θα αργήσει να βυθιστεί σ' έναν λαβύρινθο σκοτεινών μυστικών και ανείπωτου φόβου στον οποίο όσο προχωρά τόσο κυκλώνει την υψηλή κοινωνία της Στοκχόλμης.

**ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΑΝΑΝΕΩΝΕΙ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ, ΣΥΝΔΥΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΘΡΙΛΕΡ ΜΕ ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.**

Το *Alienist* του 18ου αιώνα στη Στοκχόλμη: στιβαρό, αιματοβαμμένο, αινιγματικό, συναρπαστικό – το καλύτερο ιστορικό θρίλερ των τελευταίων είκοσι χρόνων.

A. J. FINN, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

ISBN 978-618-03-1687-2

9 786180 316872
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81687